

KVITRET

Utenriksministeren er gått fra å være Dialog-Støre til å bli Tøffe-Støre når han skal løse integreringsproblemer.

» Støre er jo bare til å spise opp når han prøver å spille tøff. #fail
@Mannsutvalget

» Støre mener søskenbarnektenskap bør forbys av medisinske årsaker, så hvorfor ta det opp i et integreringsdokument? #spekulativt
@HaakonR

» Integrering er altså nullet ut som tema mellom høyre- og venstresiden. Ifølge Støre er det nå et budsjettspørsmål.
@kristinlemet

» AP trenger ikke føre H/Frp-politikk. Noen krav bør snart rettes mot oss innfødte?
@hnolespli

» Espen Søybe - Jonas Gahr Støre 10-0
@andersheger

» Er det forresten noe venstreside igjen? RT @NRKdebatten Støre, Solberg og Jensen krangler om å være best og strengest på integrering.
@KrisTolo

» Støre innfører høyrepolitikk og begynner å miste håret. Ny Kåre Willoch?
@neckten

» Støre legger fram forslag for å integrere FrP-velgere i Ap.
@5080

» Papirløse utelatt i Støre-rapport <http://bit.ly/dJM9O9> (expand) Og ikke antydning til løsning for barna.
@solumlarsen

» Tiltakene til Støre er tiltak fra Ernas tid som minister.
@oyre

» Litt usikker på om Jens og Jonas vet hva de holder på med. Å styre på Frps premisser, er å synke jæævli lavt.
@SeherAydar

» Leser man norske medier skulle man tro det var en Gud. Jonas Gahr Støre. Får aldri et kritisk spørsmål og alt han sier er en sannhet.
@LarsJoakimH

Høyres velferdspolitik

Jan Tore Sanner
Nestleder i Høyre

VELFERD: Marie Simonsen gjør i Dagbladet 07. februar noen betraktninger rundt den hjemlige velferdsdebatten. Simonsen fremsetter påstander som er tatt rett ut av Arbeiderpartiets lærebok om utviklingen av velferdssamfunnet – nemlig at Ap har æren, og andre er motvillig blitt med på ferden. Virkeligheten er annerledes.

I BOKEN «Hamskifte – den norske modellen i endring» utgitt av FAFO, skriver forfatterne: «Ulike regjeringer har nærmest tatt del i et kapp-løp om å bygge ut den offentlige velferden og bekjempe fattigdom og ulikhet.» En av forfatterne er for øvrig Gudmund Hernes.

Når Simonsen går tilbake i tid, kan det være grunn til å minne om at historien om velferdssamfunnet ikke begynte med Ap. Sannheten er at mens Arbeiderpartiet sto utenfor det parlamentariske system, og var en del av den kommunistiske internasjonale, begynte velferden å utvikles gjennom de parlamentariske kanaler. Høyre innførte syketrygd på 1890-tallet, og en borgerlig regjering innførte folketrygden. I nyere tid har Høyre blant annet kjempet gjennom sterkere pasientrettigheter, nye støtteordninger for helseutgifter og større valgfrihet.

DEN NORDISKE MODELLEN og vårt velferdssamfunn har mange arkitekter og byggmestre. Høyre er en av dem. Det er vi stolte av. Høyre og Ap er enige om det offentlige ansvar for å finansiere og kvalitetssikre eldreomsorg, sykehus og barnehager.

Høyre mener at vi trenger et velferdssamfunn, ikke bare en velferdsstat. Samfunnet består av så mye mer enn staten. Derfor vil vi slippe alle gode krefter til for å forbedre og forsterke velferden. Vi er opp-tatt av at folk får behandling, ikke av at det er staten som utfører den. Høyre ønsker et mangfold av velferdstjenester, ikke offentlige monopol. Vi vil overføre makt fra systemet til brukerne. Vi vil samarbeide med private for å bygge sykehjem og sikre raskere helsehjelp. Høyre vil ha velferd som virker.

DETTE ER IKKE motstrebende å dilte etter, men å sikre en velferd som er tilpasset vår tid.

Ingen omkamp om pensjon

UKLOKT: Utspel fra statsministeren tyder dessverre på at regjeringa framleis jaktar på ein dårlegare og billegare pensjon for offentlig tilsette, skriv UNIO. Foto: Scanpix

Anders Folkestad
Leiar i Unio

Mimi Bjerkestrand
Forhandlingsleiar
Unio-Kommune

Arne Johannessen
Forhandlingsleiar
Unio-Stat

Lisbeth Normann
Forhandlingsleiar
Unio-Spekter

PENSJONSFORLIKET: I 2009 prøvde regjeringa å presse gjennom ein såkalla påslagsmodell for offentlig tenestepensjon. Dette ville ha gitt langt dårlegare pensjon - titusenvis av kroner i tap - for fleirtalet av offentlig tilsette. LO, Unio, YS og Akademikerne sto i mot. Til slutt kasta regjeringa korta.

Resultatet blei i hovudsak slik arbeidstakarorganisasjonane kravde: Du skal vere garantert ein pensjon som er 66 prosent av sluttlønna når du er 65 år, og har 30 års oppteningstid. Regjeringa

sitt forslag gav ingen slik garanti. Tvert imot, for dei fleste ville pensjonen blitt varig lågare. Utspel frå statsministeren tyder dessverre på at regjeringa framleis jaktar på ein dårlegare og billegare pensjon for offentlig tilsette. Dette skjer samstundes med at pensjonsreforma blir sett ut i livet. Mange er utrygge på konsekvensane.

Slike utspel er ukloke og unødvendige.

PENSJONSREFORMA er ei innsparringsreform. Stortinget tok sparegrep i milliardklassen allerede i 2005. Det låg til grunn i forhandlingane i 2009 at pensjonane både skal levealderjusterast og indekserast. Levealderjustering vil i praksis seie at alle må arbeide noko lenger for å oppnå same pensjonsnivå som før, indeksering vil seie at pensjonsveksten for den enkelte skal vere noko mindre enn lønnsveksten, (0,75 prosent).

DET STORE FLEIRTALET av offentlig tilsette har grunn til å vere fornøgd med at hovudtrekka i AFP-ordninga og tenestepensjonen blei vidareført. Skilnadene mellom regjeringa sin påslagsmodell og den vidareførte

bruttoordninga er enkelt sagt:

• Dei som pensjonerer seg før 67 år, og det er dei aller fleste, kjem betre ut med bruttomodellen enn med regjeringa sin modell. Skilnadene er fleire titusen kroner i favør av bruttoordninga.

• Regjeringa sin modell ville i realiteten fråtatt mange, først og fremst kvinner og deltidstilsette, retten til å gå av ved 62 år. Modellen krev at du må ha hatt ei inntekt på over 300.000 kroner i 40 år.

• Dei som har lang opptening og kan stå i arbeid lenger enn til 67 år ville ha kome betre ut med regjeringa sitt opplegg. Det er eit fåtal.

UNIO PRIORITERTE ein trygg og solidarisk pensjon. Det er viktigare med ein anstendig pensjon for dei som må av tidleg, eller ved «vanleg» pensjonsalder, enn ei nyordning som gir ekstrapremie til dei få som kan arbeide mykje og lenge. Vi påstår ikkje at pensjonsordninga er perfekt, men dette verdivalet står vi på. Berre eit fåtal arbeidstakarar arbeider fulltid fram til dei er 67 år. Hovudutfordringa er å strekkje yrkesløpet noko lenger ut i 60-åra, ikkje å tyne

fleirtalet til å stå til dei er 70 år.

Somme påstår at pensjonsordninga for offentlig tilsette bryt med intensjonane i pensjonsreforma. Det er ikkje rett. Dei overordna sparetiltaka som levealderjustering og indeksering er innført også for offentlig sektor.

Dessutan lønner det seg også i offentlig sektor å stå lenge i arbeid, også etter 67 år. Men på grunn av regjeringa sine samordningsreglar må folk frårådast å ta ut folketrygd og arbeide etter dei er 67 år. Det gir lågare tenestepensjon.

DERIMOT ER DET lagt godt til rette for å kombinere arbeid og pensjon fram til 67 år. Offentlig tilsette kan ved 62 år eller seinare trappe ned til 60 pst stilling og ta ut 40 prosent pensjon. Samla utbetaling frå lønn og pensjon blir mellom 80 og 90 prosent av tidligare lønn. Det gjer det mogeleg for mange å stå noko lenger i arbeid. Offentleg sektor er i så måte meir fleksibel enn privat sektor der dei aller fleste som går av tidleg tar ut full AFP.

Både statsministeren og andre må slå seg til ro med dette, og våge å teste ut dei ulike ordningane som no gjeld. Desse skal evaluere i tida fram til 2017.

Er KrF til for sine ledere?

Peder A. Tyvand
Professor

LEDERARROGANSE: Kristelig Folkeparti er blitt et parti som er til for sine ledere. KrFs ledere er ikke til for partiet. Det er i alle fall slik partiet framstår offentlig.

KrF domineres av en liten Oslo-basert elite. Som alle er enige

om at KrFs bekjennelsesparagraf «må» fjernes. Bestemmelsen sier at partiets tillitsmenn skal bekjenne kristen tro. KrF-eliten vil avskaffe denne tillitsparagrafen og erstatte den med en lojalitetsparagraf. Maktens diktat ovenfra og ned skal erstatte medlemmenes tillit nedenfra og opp. Dermed KrF-eliten får viljen sin.

DENNE ELITEN driver et høyt spill over hodet på folk. Spillet fo-

regår ikke i partidemokratiet. Det foregår i riksmidier. Og til dels i lukkede råd og utvalg som eliten har laget for seg selv. Vanlige KrF-medlemmer stoler ikke på disse spillerne, og ser seg best tjent med å beholde partiets bekjennelsesparagraf. Det klinger hult når alle lederne sier det samme: «Bekjennelsesparagrafen må bort». Og ingen klarer å gi en saklig begrunnelse. Det vi får høre, er en belærende selvros: Man vet best

på grunn av sine posisjoner. Trumfkortet er at man har sittet i regjering.

ELITEN STRØR OM SEG med ord, men har ikke det avgjørende ordet. Det er KrFs landsmøte i april 2011 som bestemmer. Striden vil stå inni hodet til hver landsmøtedelegat: Er jeg til for lokallagene våre som sendte meg til dette landsmøtet? Eller gir jeg maktfigurene rett i at jeg er til for dem?